WPROWADZENIE

1. W dziele ewangelizacji, przez którą Chrystus w swym Słowie ciągle na nowo wciela się w ludzkie życie osobiste i społeczne, ważną rolę spełniają ruchy kościelne. Pod tchnieniem Ducha Świętego rozwija się też Ruch Apostolatu Emigracyjnego, którego specyficznym środowiskiem działania jest emigracja.

2. Spontaniczny ruch apostolski wymaga niezbędnego kierownictwa, które zapewnia mu jedność, charakter eklezjalny i współpracę członków. Ruch Apostolatu Emigracyjnego (RAE) potrzebuje też wspólnego programu ideowego i jednolitych zasad działania.

3. Rada Naczelna RAE zatwierdziła w 1986 r. tymczasowe Dyrektorium RAE, które po upływie lat wymagało znacznego uproszczenia i niezbędnych zmian. Na zebraniu tejże Rady w dniu 17 czerwca 2000 r. została przyjęta nowa wersja Dyrektorium RAE.

ROZDZIAŁ I

SYTUACJA W ŚWIECIE EMIGRACJI

4. W znaczeniu pastoralnym emigrantami są wszyscy, którzy z jakiejkolwiek przyczyny, na stałe lub czasowo, przebywają poza własną ojczyzną lub wspólnotą etniczną. Są nimi też potomkowie emigrantów, dopóki potrzebują specjalnej (etnicznej) opieki duszpasterskiej.

§ 1. SYTUACJA SPOŁECZNA EMIGRANTÓW

5. Emigracja, będąca jakby składnikiem ludzkiej natury, jest stara jak ludzkość. W dobie dążenia do globalizacji społecznej stała się ona zjawiskiem "planetarnym". Jest jednym z najbardziej dramatycznych znaków czasu.

6. Polska diaspora, należąca do najliczniejszych, liczy około 15 mln. Polaków i osób polskiego pochodzenia, żyjących niemal we wszystkich krajach świata. Każdego roku jest ona odnawiana przez kilkadziesiąt tysięcy nowych emigrantów stałych oraz przez jeszcze większe rzesze emigrantów czasowych i sezonowych. Odkrywana jest także Polonia na Wschodzie.

Polska emigracja jest zjawiskiem przyszłościowym. Nadto Polska staje się coraz częściej krajem imigracji.

7. Emigracja szybko zmienia swe oblicze społeczne, kulturowe i duchowe. Postępuje proces sekularyzacji życia emigrantów. Dla świeżych wychodźców emigracja jest poważną próbą, która niesie dla ludzi cienie zagrożeń lub blaski nadziei.

8. Wykorzenienie społeczno-kulturowe i brak dostosowania w nowym środowisku powodują u emigrantów liczne urazy o podłożu psychicznym, społecznym, kulturowym, moralnym i religijnym. Bolesne dramaty przeżywają uchodźcy, osoby starsze, rozdzielone rodziny, młodzież i dzieci. Wielu emigrantów odwraca się plecami do Boga, Kościoła i własnej Ojczyzny. Sami emigranci stają się coraz bardziej "nieuchwytni" pod względem duszpasterskim.

9. Emigracja sama w sobie nie jest zjawiskiem złym. Praktykowana z poszanowaniem zasad życia moralnego może ona ubogacać emigrantów i związane z nimi społeczności. Dostrzegamy w niej opatrznościowe wydarzenie, które może przyczynić się do spełnienia duchowego i kulturowego posłannictwa Polaków w świecie. W polskiej diasporze ukryta jest szansa misyjna.

§ 2. TEOLOGICZNA WIZJA EMIGRACJI

10. Ostatecznym sprawcą emigracji jest sam Bóg, który obdarował ludzi wolnością wędrowania. Jak niegdyś do Abrahama, tak dziś do wielu innych kieruje On wezwanie: "Wyjdź z twojej ziemi rodzinnej i z domu twego ojca do kraju, który ci ukażę" (Rdz 12, 1). W zamysłach swej Opatrzności jest On również tam, gdzie wyrzuca się ludzi z własnego kraju do obcej ziemi (Pwt 29, 17) i skazuje na tułactwo od narodu do narodu (Syr 28, 14).

11. Niezrównanym przykładem Emigranta jest Chrystus, który jako Słowo Ojca opuścił swą niebieską Ojczyznę, ogołocił siebie, urodził się w cudzej szopie, przeżył wygnanie w Egipcie i głód na pustyni, wędrował od miasta do miasta, nawet poza granice swej ziemskiej ojczyzny, a wreszcie - odtrącony przez własny naród - został ukrzyżowany. Całym swym życiem, nauczaniem i śmiercią Jezus ukazał los emigranta - pielgrzyma na tej ziemi. On też stał się dla wszystkich prawdziwą Drogą do Ojca.

12. Emigranci są szczególnym znakiem Ludu Bożego pielgrzymującego przez pustynię historii. Są bowiem "ludźmi w drodze". Z nimi utożsamił się sam Chrystus, powtarzając kilkakrotnie: "byłem przybyszem" (Mt 25, 35 - 43). Pomoc emigrantom nasz Pan uznał za sprawdzian miłości i za kryterium zdatności chrześcijanina do Królestwa Bożego.

13. Kościół, uniwersalna Matka wszystkich narodów, szanuje odrębności etniczno-kulturowe społeczności ludzkich, a w tym również emigrantów. Poleca jednak, aby we wspólnocie Ludu Bożego emigrantów uważać nie za cudzoziemców i obcych, ale za domowników i braci.

14. W miejscowej społeczności emigrantom przysługują wszystkie prawa ludzkie i prawa chrześcijańskie (kan. 208 - 231). Podkreślenia wymagają: prawo do zachowania własnej ojczyzny, prawo do wyznawania własnej wiary, prawo do zachowania i rozwoju własnego dziedzictwa kulturowego, prawo do opieki duszpasterskiej, zgodnej z duchowością i tradycjami własnego narodu.

15. Obowiązki emigrantów w miejscowej społeczności streszczają się w naturalnej integracji, która pozwala im żyć we wspólnocie z innymi ludźmi. Stopniowo zintegrowani emigranci zachowują nadal swą tożsamość etniczną i mają prawo do własnego duszpasterstwa.

ROZDZIAŁ II

KOŚCIÓŁ A APOSTOLAT EMIGRANTÓW

§ 1. PODSTAWY PRAWNE APOSTOLATU

16. W Dniu Pięćdziesiątnicy Duch Święty pociągnął do Wieczernika pobożnych Żydów "ze wszystkich narodów pod słońcem" (Dz 2, 5). Apostołowie głosili tam Ewangelię Żydom: miejscowym i z emigracji. W momencie swych narodzin Kościół otworzył się na diasporę żydowską, a przez nią na inne narody. Żydowscy zaś emigranci odkryli Ewangelię i Kościół. W Wieczerniku narodziło się apostolstwo emigracyjne.

17. W całej swej historii Kościół, pomny na słowa Chrystusa o emigrantach jako "braciach najmniejszych" (Mt 25, 40), ewangelizował specyficzny świat emigrantów. Urzędowemu duszpasterstwu w tej dziedzinie towarzyszyły zawsze różne formy apostolatu wiernych świeckich. Były to: hospicja, bractwa, stowarzyszenia, kolegia, komitety, a także wyspecjalizowane zakony.

18. Apostolat emigracyjny jest na trwałe wpisany w ogólne posłannictwo Kościoła. Ze swego przeznaczenia jest on "apostolatem w drodze", towarzyszącym emigrantom we wszystkich miejscach ich pobytu. Praktykuje się go w Kościele kraju emigracji oraz w Kościele kraju imigracji. Oba Kościoły lokalne mają tu do wypełnienia własne zadania apostolskie. Ich współpraca dwustronnie ubogaca emigrantów i ułatwia im współżycie z różnymi wspólnotami chrześcijańskimi. Apostolat emigracyjny ma więc charakter międzynarodowy.

19. Trzonem tego apostolatu jest urzędowe duszpasterstwo emigracyjne. We

współczesnych warunkach świata emigracji, a zwłaszcza jego zróżnicowania, zmienności i sekularyzmu, duszpasterstwo to ukazuje coraz bardziej swe niedostatki. Obejmuje zaledwie część emigrantów. Niewielką pomocą służy emigrantom najnowszym. Brak dostatecznej kadry duszpasterskiej utrudnia lub nawet uniemożliwia rozwinięcie wśród emigrantów szerszej działalności ewangelizacyjnej, ekumenicznej i misyjnej.

20. Kościół głosi zasadę, że cały Lud Boży jest odpowiedzialny za duszpasterstwo i apostolat emigrantów (Instr. De pastorali migratorum cura, nr 14). W tej wspólnej misji uczestniczą, każdy z własnym powołaniem i charyzmatem, wszyscy wierni, zarówno jako jednostki, jak i wspólnoty.

21. Powszechny apostolat emigracyjny, będący przedłużeniem urzędowego duszpasterstwa emigracyjnego, należy praktykować wszędzie. Jest on "bez granic". Ma charakter prewencyjny, przygotowawczy, towarzyszący i wspierający emigrantów oraz ich duszpasterzy.

22. W apostolacie emigracyjnym swoje własne zadania apostolskie ma katolicki laikat (Instr. DPMC, 56 - 61). Wielu spraw w tej dziedzinie "nie da się rozwiązać bez współpracy świeckich" (Tamże, 56). Laikat stanowi wielki potencjał apostolatu emigracyjnego. Jednakże dotąd nie został on dostatecznie uaktywniony. Wszyscy wierni świeccy, a w szczególności emigranci, są nie tylko przedmiotem troski Kościoła, lecz także aktywnym podmiotem ewangelizacji świata emigracji.

§ 2. KOŚCIÓŁ W POLSCE A EMIGRANCI

23. Kościół w Polsce od wieków towarzyszy "pielgrzymstwu polskiemu" na drogach jego wędrówek. W duszpasterstwie emigracyjnym rozwinęły się dwa, ściśle ze sobą powiązane, nurty: zagraniczny i krajowy. Oba były i są owocem współpracy biskupów, kapłanów, zakonów,

stowarzyszeń katolickich i ogółu wiernych.

24. Duszpasterstwo zagraniczne (polonijne) uchodzi za dobrze zorganizowane, ale wymaga lepszego zaplecza w duszpasterstwie krajowym i w apostolacie emigracyjnym.

25. Krajowy apostolat emigracyjny ma bogate tradycje niemal we wszystkich starszych diecezjach. Do drugiej wojny funkcjonowały tam różne formy apostolatu świeckich, a zwłaszcza stowarzyszenia. Ogólnopolski charakter miało Stowarzyszenie "Opieka Polska nad Rodakami na Obczyźnie", któremu patronował Prymas Polski (1928 - 1939 r.).

26. Prekursorem nowoczesnego apostolatu emigracyjnego był Sługa Boży Kard. August Hlond, który na długo przed Soborem Watykańskim II głosił zasadę, że "ratować braci na wychodźstwie to święty obowiązek katolicki i polski". Do apostolatu emigracyjnego pobudzał on pasterzy Kościoła, proboszczów, zakony i wiernych świeckich.

27. Wypowiedziane w 1932 r. przez Prymasa A. Hlonda wołanie: "Na wychodźstwie polskie dusze giną" jest wciąż aktualnym przypomnieniem losu emigrantów i wezwaniem, aby katolickie społeczeństwo w Polsce podjęło energiczną akcję opieki nad emigrantami.

ROZDZIAŁ III

PODSTAWOWE ZAŁOŻENIA RAE

§ 1. NARODZINY I ISTOTA RAE

28. Chrystusowcy - duchowi synowie S.B. Kard. A. Hlonda - od początku swego istnienia przepajali swym charyzmatem grupy wiernych świeckich. Dziś, idąc za zachętami Kościoła (kan. 677 § 2; Adh. "Vita consecrata", 56), pragną oni promować swój charyzmat w całym Ludzie Bożym. Z charyzmatu i duchowości Chrystusowców zrodził Ruch Apostolatu Emigracyjnego. Narodziny RAE dokonały się 21 - 22 września 1985 r. na Jasnej Górze, gdzie kilkaset osób, z różnych stanów, przeżyło całonocne czuwanie modlitewne w intencji polskich emigrantów i ich duszpasterzy.

29. RAE jest ruchem macierzystym Chrystusowców i stanowi dla nich jakby poszerzoną rodzinę duchową. Ma on jednak charakter otwarty i uniwersalny. Jest i powinien stawać się coraz bardziej ruchem kościelnym, przenikającym do wszystkich środowisk i struktur kościelnych. Zachowując swa tożsamość RAE pragnie równocześnie respektować własne powołania i charyzmaty wszystkich wiernych.

30. RAE nie jest stowarzyszeniem kościelnym, ale ruchem apostolskim, działającym w Kościele i w jedności z pasterzami Kościoła. Wyrasta on z misji Kościoła wobec emigrantów i w tej misji jest zakorzeniony. Nie wyręcza on ogółu wiernych z ich zadań w tej dziedzinie, ale raczej jest on apostolskim zaczynem, który ma przenikać do różnych środowisk, aby ożywiać tam powszechne powołanie Ludu Bożego wobec emigrantów.

31. RAE jest otwartą wspólnota apostolską, ściśle złączoną z całym duszpasterstwem Kościoła. Obejmuje wiernych różnych stanów: kapłanów, osoby zakonne, a szczególnie ludzi świeckich. Tych wszystkich, którzy aprobują i realizują - zgodnie z własnym powołaniem i charyzmatem - cel i zadania Ruchu.

§ 2. CHARYZMAT RAE

32. Celem RAE jest spełnianie wszelkiego rodzaju apostolstwa wśród lub na rzecz emigrantów, zarówno w Kraju, jak i poza jego granicami. Ma to być apostolat bez granic, gdyż można go praktykować wszędzie. Za granicą jest on niejako frontem pracy apostolskiej. Natomiast w Kraju jest on głównie - choć nie tylko - duchową bazą tej pracy. Każdy i wszędzie może być apostołem polskiej emigracji. Nadto Kraj stanowi pole apostolatu wśród imigrantów innych narodowości.

33. Do zadań RAE należy:

a. propagować ideę powszechnego apostolatu emigracyjnego, a w tym: budzić w społeczeństwie zainteresowanie sprawami i potrzebami emigrantów; upowszechniać wiedzę o zjawisku emigracji: przyczyniać się do podnoszenia w narodzie kultury emigrowania;

b. służyć polskim emigrantom różnorodną pomocą: duchową, duszpasterską, katechetyczną, kulturalną, społeczną, materialną;

c. troszczyć się o budzenie i formację powołań: kapłańskich, zakonnych i apostołów świeckich dla emigracji;

d. prowadzić lub wspierać - duchowo lub materialnie - dzieła apostolatu emigracyjnego,

zarówno krajowe, jak i zagraniczne;

e. ożywiać duchową i kulturową więź Polonii Zagranicznej z Macierzą i Kościołem w Polsce;

f. podejmować inne działania apostolskie, dostępne dla poszczególnych członków Ruchu.

§ 3. POLE DZIAŁANIA

34. RAE rozwija działalność w Kraju i na emigracji. Swą troskę roztacza nad wszystkimi emigrantami, a w szczególności nad: zamierzającymi emigrować (potencjalnymi emigrantami), świeżymi emigrantami, ich rodzinami, grupami emigrantów w poszczególnych krajach, reemigrantami. W perspektywie pragnie on rozciągnąć swą służbę na cały świat emigracji.

35. Pierwszym środowiskiem działania RAE jest parafia: krajowa i emigracyjna, która ma rozszerzać "granice miłości aż po krańce ziemi" (dekr. O misjach, 37). Ruch zabiega, aby w parafiach powstawały grupy propagujące apostolat emigracyjny.

36. Podstawowym środowiskiem działania RAE jest rodzina, często boleśnie dotknięta wskutek emigracji. Ruch pomaga w odnawianiu więzi rodzinnych pomiędzy rozdzielonymi rodakami. Radą i duchową pomocą członkowie RAE budzą apostolskie posłannictwo rodzin wobec emigrantów.

37. Ważnym polem działania RAE jest młodzież, która najczęściej emigruje i dotkliwie przeżywa emigracyjne dramaty. Ruch służy jej potrzebną informacją, działalnością prewencyjną i przygotowawczą. Promuje on również kontakty młodzieży polonijnej z Ojczyzną swych ojców.

38. Ideę apostolatu emigracyjnego Ruch przekazuje już dzieciom - potencjalnym emigrantom. Za zgodą rodziców i duszpasterzy wolno zakładać w parafiach dziecięce koła RAE.

39. Środowiskiem działania RAE są też: seminaria duchowne, domy zakonne, stowarzyszenia katolickie, szkoły, domy starców itp.

40. Emigranci są nie tylko "przedmiotem" troski apostolskiej Ruchu, lecz także pierwszym czynnym podmiotem ewangelizacji własnych środowisk. Mają oni stawać się wędrownymi świadkami Chrystusa w świecie. W miarę możliwości i potrzeb członkowie RAE służą pomocą emigrantom innych narodowości i wyznań.

§ 4. CZŁONKOWIE RAE

41. Do RAE mogą włączyć się wierni różnych stanów i grup wiekowych. Dzieci mogą to czynić za zgodą rodziców lub opiekunów. W zależności od stopnia zaangażowania w apostolacie emigracyjnym, członkowie RAE dzielą się na: sympatyków, przyjaciół, miłośników.

42. Szeroki krąg sympatyków obejmuje tych, którzy bez szczególnej deklaracji wspierają Ruch i w dostępny sposób realizują niektóre z jego zadań.

43. Krąg przyjaciół RAE obejmuje tych, którzy formalnie zadeklarowali swą decyzję przystąpienia do Ruchu, z czym wiążą się ich określone obowiązki i uprawnienia.

44. Krąg miłośników RAE obejmuje członków, którzy z motywów miłości Boga i bliźniego zobowiązują się do pełnej i bezpośredniej służby apostolskiej wśród emigrantów lub na rzecz emigrantów.

45. Członkowie RAE powinni: modlić się codziennie za emigrantów i w intencjach Ruchu; spełniać - w miarę swych możliwości - inne zadania Ruchu; rozwijać swe życie duchowe i apostolskie.

46. Przyjaciele i miłośnicy RAE mają prawo wybierać i być wybranymi do spełniania funkcji w Ruchu. Wszyscy członkowie korzystają, za życia i po śmierci, z modlitw, odpustów i owoców brackich Mszy św.

§ 5. DUCHOWOŚĆ I FORMACJA RAE

47. Na specyficzną duchowość RAE składają się: umiłowanie sprawy Bożej wśród emigrantów; radosne poświęcenie siebie: modlitwy, ofiary, środków na służbę emigrantom; silne poczucie jedności kościelnej i autentyczna więź z pasterzami Kościoła; przywiązanie do Ojczyzny i jej kultury, z równoczesnym poszanowaniem innych narodów i ich kultur.

48. Warunkiem owocnej służby apostolskiej jest pogłębiona formacja: duchowa, teologiczna, apostolska i praktyczna, dostosowana do stanu i powołania poszczególnych członków Ruchu.

49. Fundamentem działań apostolskich RAE jest pogłębiona duchowość jego członków. Każdy członek powinien prowadzić święte życie, karmione Słowem Bożym, sakramentami świętymi, zwłaszcza Najświętszą Eucharystią, i modlitwą. Zjednoczony z Bogiem apostoł działa mocą mieszkającego w nim Ducha. Równocześnie zaś jego apostolski trud stanowi drogę jego własnego uświęcenia i zbawienia.

50. Członkowie RAE starają się o doskonalenie swej formacji chrześcijańskiej i apostolskiej poprzez: osobistą pracę nad sobą; korzystanie z odpowiednich konferencji i ćwiczeń duchownych; lekturę Pisma św. i książek religijnych oraz innych odpowiednich środków.

51. Członkowie, którzy mają pełnić kościelne posługi apostolskie wśród emigrantów, muszą nadto otrzymać specjalną formację przewidzianą w prawie kościelnym.

ROZDZIAŁ IV

DZIAŁALNOŚĆ RAE

§ 1. PODSTAWOWE ZASADY

52. Działalność apostolska wśród i na rzecz emigrantów uczestniczy w misterium i w misji Kościoła. Powinna więc być skierowana ku zbawieniu ludzi i budowaniu Mistycznego Ciała Chrystusa, a równocześnie ku udoskonaleniu osobistego i społecznego życia emigrantów. W działalności tej należy uwzględnić dobro wspólne: Ojczyzny, krajów zamieszkania i całej rodziny ludzkiej.

53. Działalność RAE ma być inspirowana duchem ewangelicznym i kościelnym. Eklezjalny charakter apostolstwa zobowiązuje członków do bliskiej współpracy z pasterzami Kościoła, różnymi wspólnotami Ludu Bożego, a w szczególności z emigrantami i ich duszpasterzami.

54. Zasada inkulturacji wiary nakazuje szanować w apostolacie emigracyjnym dziedzictwo duchowe i kulturowe emigrantów. Apostolat ten sprzyja zachowaniu duchowej więzi emigrantów z Macierzą. Stamtąd czerpie on inspiracje i moce duchowe, wartości kulturowe oraz konkretne wsparcie.

55. RAE jest owocem współpracy Boga z ludźmi. W nim dopełniają się liczne posługi, dary i charyzmaty. Członkowie są więc otwarci na współdziałanie ze sobą, z innymi wiernymi oraz z emigrantami, których traktują jako swych braci i przyjaciół.

56. Emigracja jest jakby skrzyżowaniem dróg, na którym spotykają się ludzie różnych narodowości, wyznań i religii. Apostolat emigracyjny ma dlatego charakter ekumeniczny i misyjny.

§ 2. METODY I ŚRODKI DZIAŁANIA

57. RAE obejmuje wachlarz działań o charakterze duchowym, moralnym, pastoralnym, społecznym i kulturalnym. Metody i środki działania zależą od powołania, charyzmatu i możliwości poszczególnych członków.

58. Ewangelizowanie świata emigracji zaczyna się od ewangelizowania własnego serca. Pierwszym środkiem apostolskim jest świadectwo osobistego życia, nacechowanego szczerą miłością wobec bliźnich, a zwłaszcza braci emigrantów.

59. Każdy członek RAE apostołuje poprzez modlitwę, która jest potęgą bez granic. Modlitwie, praktykowanej w różnej formie, mogą towarzyszyć duchowe ofiary (cierpienia, trudy życia) i czyny ekspiacyjne.

60. Członkowie RAE starają się, w miarę swoich możliwości, o spełnianie zewnętrznych działań apostolskich o charakterze religijnym (kazania, katecheza, nabożeństwa liturgiczne), kulturalnym (odczyty, wykłady), społecznym. Pożądane jest korzystanie z różnych środków społecznego przekazu.

61. Członkowie RAE mogą inicjować i prowadzić różnego rodzaju dzieła społecznej pomocy polskim emigrantom.

§ 3. FORMY APOSTOLATU

62. Członkowie RAE mogą działać indywidualnie, zgodnie z powołaniem, charyzmatem i własnymi możliwościami.

63. Zaleca się, aby członkowie RAE organizowali się w grupy w celu podejmowania apostolatu zespołowego, a zwłaszcza: apostolatu modlitwy, apostolatu parafialnego, apostolatu oświatowego, apostolatu społecznego, apostolatu kultury, apostolatu poprzez środki społecznego przekazu.

64. Pożądane jest staranie o utworzenie i prowadzenie wyspecjalizowanych instytucji kościelnych, a zwłaszcza : komitetów lokalnych, komitetów diecezjalnych, ośrodków pomocy społecznej, centrów informacji w służbie emigrantom.

§ 4. DZIEŃ EMIGRANTA

65. Członkowie RAE włączają się w obchody Światowego Dnia Emigranta, którego celem jest modlitwa i pobudzanie wspólnot chrześcijańskich do odpowiedzialności za los braci emigrantów.

66. Członkowie szerzą ideę Dnia Emigranta w parafiach i innych wspólnotach. W Polsce emigrantom poświęcone są dwa dni: Dzień Modlitw za Polonię Zagraniczną (3 V) i Dzień Emigranta (niedziela przed uroczystością Chrystusa Króla).

ROZDZIAŁ V

KIEROWANIE RUCHEM

§ 1. KIEROWNICTWO ZEWNĘTRZNE

67. RAE pozostaje pod władzą Prymasa Polski - Duchowego Opiekuna Polskiej Emigracji - i Konferencji Episkopatu Polski, zgodnie z postanowieniami prawa kanonicznego. W poszczególnej Diecezji Ruch działa w jedności i pod pasterską opieką Biskupa Diecezjalnego.

68. RAE współdziała z Radą Ruchów Katolickich w Warszawie i z analogiczną Radą Diecezjalną poszczególnej Diecezji.

69. Duchowy patronat nad RAE spełnia Towarzystwo Chrystusowe, które czuje się zobowiązane do wspomagania Ruchu i przepajania go własnym charyzmatem (kan. 677 § 2).

70. Siedziba Centrali RAE znajduje się w Poznaniu, ul. Panny Marii 4.

§ 2. KOORDYNACJA WEWNĘTRZNA

71. Wewnętrzną władzą koordynacyjną jest Rada Naczelna RAE, której zadaniem jest: troska o zachowanie jedności i eklezjalnego charakteru Ruchu; czuwanie nad działaniem RAE zgodnie z niniejszym Dyrektorium; podejmowanie innych ważnych decyzji w sprawie RAE.

72. Do Rady Naczelnej wchodzą: a. Moderator Generalny RAE; b. Delegat Przełożonego Generalnego Chrystusowców; c. Moderatorzy Diecezjalni RAE; d. Liderzy Diecezjalni RAE.

73. Władzą wykonawczą RAE jest: a. Moderator Generalny, którego ustanawia Konferencja Episkopatu Polski na wniosek Przełożonego Generalnego Chrystusowców; b. Moderator Diecezjalny, którego wyznacza Biskup Diecezjalny w porozumieniu z Moderatorem Generalnym; c. Moderator Lokalny, którego wyznacza Moderator Diecezjalny RAE.

74. Grupie diecezjalnej RAE przewodzi, pod duchową opieką Moderatora Diecezjalnego, Lider Diecezjalny RAE. Lidera wspiera Rada Diecezjalna RAE.

75. Grupie lokalnej RAE przewodzi Animator, którego wyłaniają członkowie Ruchu.

ROZDZIAŁ VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

76. Patronem RAE jest Chrystus Król. Niezgłębione bogactwa Jego Serca Ruch pragnie zanosić braciom emigrantom, aby w ten sposób rozszerzać Królestwo Boże w całym świecie. Uroczystość Chrystusa Króla jest Świętem Patronalnym RAE.

77. Duchową Opiekunką RAE jest Matka Boska Częstochowska - Królowa Polski i Polonii Zagranicznej.

78. Zawołaniem RAE jest: "Wszystko dla Boga i Polonii Zagranicznej!"

79. Oficjalną modlitwą RAE jest, ułożona przez Sługę Bożego Kard. A. Hlonda, "Modlitwa za Polonię Zagraniczną".